

Indledende redegørelse for retsforskrifternes indhold

I EØF-traktatens art. 3h indeholdes en principiel regel om, at Fællesskabets virke indebærer harmonisering af de nationale lovgivninger i det omfang, dette er nødvendigt for fællesmarkedets funktion.

Ifølge art. 100 kan Rådet på forslag af Kommissionen og med enstemmighed udstede direktiver med henblik på samordning af den del af medlemsstaternes bestemmelser, der direkte indvirker på fællesmarkedets oprettelse eller funktion. Med hjemmel heri har Fællesskabets institutioner udstedt direktiver med henblik på afskaffelse af tekniske handelshindringer mellem medlemslandene. Direktiverne har hidtil omhandlet regler vedrørende motorkøretøjer, måleredskaber, trykbeholdere, krystalglas, tekstiler samt regler om farlige stoffer m. v.

Den 7. marts 1968 fremsatte Kommissionen for Rådet et forslag til et »almindeligt program« for afskaffelse af tekniske hindringer for samhandelen mellem medlemslandene begrundet i forskelle i de nationale lovgivninger. Programmet blev vedtaget af Rådet den 28. maj 1969 og offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. C 76 af 17. juni 1969.

Programmet indeholder en tidstabel for udarbejdelse og vedtagelse af direktiver.

Det bemærkes, at denne tidstabel kun i begrænset omfang er overholdt.

Samtidig udstedte Rådet 3 rådsbeslutninger om den praktiske gennemførelse af program og af de enkelte direktiver.

Den første rådsbeslutning, der udstedtes i tilslutning til programmet, forpligter medlemslandenes regeringer til at undlade lovgivningsforanstaltninger inden for sektorer, hvor direktivforslag foreligger eller ventes fremsat inden 6 måneder. Iøvrigt forpligter regeringerne sig til at forelægge forslag til nye nationale foranstaltninger for Kommissionen og først at sætte disse forslag i kraft, efter at Kommissionen har haft lejlighed til at ytre sig, og da kun under

forudsætning af, at Kommissionen ikke har erklæret inden for visse frister at ville fremsætte forslag til direktiver på de pågældende områder. Endelig forpligtes regeringerne til at underrette Kommissionen om forslag til nationale foranstaltninger på områder, der ikke er omfattet af programmet.

Den anden rådsbeslutning vedrører gensidig anerkendelse af medlemslandenes kontrolforanstaltninger. Gensidig anerkendelse forudsættes at indtræde, såfremt fabriktionsforskrifterne og kontrolmetoderne i kraft af direktiverne er blevet harmoniseret eller allerede er ligeværdige.

Den tredje rådsbeslutning indeholder bestemmelser om allerede vedtagne direktivers tilpasning til tekniske fremskridt.

Den harmonisering, der finder sted i kraft af det almindelige program, er forskellig fra direktiv til direktiv. Den tilstræbte samordning kan gennemføres, således at nationale regler erstattes af regler, der baserer sig på et vedtaget direktiv, eller således at medlemsstaterne opretholder allerede eksisterende nationale regler, men som supplement hertil indfører regler, der baserer sig på et vedtaget direktiv og skal iagttages for varer bestemt til de øvrige medlemslandes markeder.

En anden måde for gennemførelse af samordning er i direktivet at opstille visse almindelige krav og dernæst angive, hvilke andet steds fastsatte normer eller standarder, der vil være tilstrækkelige, f. eks. standarder udarbejdet af ISO (International Organisation for Standardisation), CEN (Comité Européen de Coordination des Normes), IEC (International Electrotechnical Commission), CENEL (Comité Européen de Normalisation Electrotechnique) eller nationale standarder.

Endelig kan også den fremgangsmåde anvendes, at varer, der i ét medlemsland er fremstillet og eventuelt afprøvet i overensstemmelse med de gældende regler i importlandet, frit tillades omsat i dette.